

Arrest

**nr. 138 313 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2014 diende verzoekster een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden als niet EU-familieid van een Unieburger op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met name als ascendent van A.E.B., geboren op 20 augustus 2012, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 10 april 2014 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze werden ter kennis gebracht aan de hand van een bijlage 20. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen. Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“(...) Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft het gevraagde document niet voorgelegd, namelijk: bewijs ten laste in het verleden”.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de onderstaande bespreking van de middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 8 van de vreemdelingenwet stelt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeld de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

In de bestreden beslissing wordt nergens verwezen naar de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dus nietig verklaard te worden.”

2.2. Verwerende partij laat het volgende gelden in haar nota met opmerkingen:

“Het eerste middel heeft uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten dat door verwerende partij werd getroffen ten laste van verzoekster.

Verzoekster verwijt verwerende partij niet verwezen te hebben naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980 in haar motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor de goede orde benadrukt verwerende partij dat de wetsbepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing uit te vaardigen vermeld is in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981. Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft het enige wetsartikel dat de burgemeester toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, zodat deze motivering een juiste motivering in rechte is.

De verwijzing naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980 door verzoekster, is bijgevolg inzake niet ter zake dienend, aangezien de burgemeester op grond van dit artikel 7 niet gemachtigd is om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen. De bevoegdheid voorzien in artikel 7 is voorbehouden aan de staatssecretaris van asiel en migratie of diens gemachtigde.

Daarmee heeft verwerende partij aangetoond dat geen schending van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 aannemelijk wordt gemaakt door verzoekster.”

2.3. Er moet op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. Deze verplichting geldt ook voor de burgemeester als hij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft. Te dezen kan worden verwezen naar artikel 11 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormelde bepaling luidt als volgt: *“Aan de Burgemeester of zijn gemachtigde wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980”.* Dit houdt dus in dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota opmerkt, niet alleen een voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde voorbehouden bevoegdheid

voorziet. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan dus worden toegepast door de burgemeester indien hij op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) desgevallend van oordeel is dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangewezen is. Hij kan dan slechts een bevel om het grondgebied te verlaten geven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dient daar op grond van artikel 8 van de Vreemdelingenwet naar te verwijzen.

Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling houdt echter niet in dat tevens de beslissing tot weigering van verblijf kaduuk wordt. Uit de bewoordingen van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit (zie infra) blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, "bijlage 20", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (vaste rechtspraak zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

2.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, werpt verzoekster op: *"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Materiele motiveringsplicht van artikel 2 en artikel 3 van de wet"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

"In de bestreden beslissing word gesteld dat verzoekster binnen de gestelde termijn van 3 maanden het gevraagde document niet heeft voorgelegd, namelijk het bewijs van ten laste in het verleden. Verzoekster is van mening dat zij in het verleden ten laste was en verwijst naar de twee verklaringen d.d. 27.03.2014 van de liberale mutualiteit waarin gesteld word dat zowel verzoekster zelf als haar dochter A. ingeschreven zijn als persoon ten laste op het dossier van de Heer E.B.H., respectievelijk de partner van verzoekster en de vader van A. Uit het attest van de Liberale mutualiteit d.d. 07.04.2014 blijkt dat de heer E.B. uitkeringen ontvang van een bedrag van gemiddeld 1400 euro per maand. De attesten van de Liberale mutualiteit hebben betrekking op de periode vanaf 01.01.2012 tot 31.12.2014. In de bestreden beslissing wordt dan ook ten onrechte gesteld dat er door verzoekster geen bewijs van ten laste in het verleden word meegedeeld."

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht en wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 52, §2 en §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...)”

2.7. Uit het hierboven vermelde artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de bloedverwant in opgaande lijn, in casu verzoekster, het bewijs moet leveren dat hij/zij ten laste is van de descendent die hij/zij komt vervoegen, in casu A., de gemeenschappelijke dochter van verzoekster en haar Nederlandse vriend, de heer E.B.H.

2.8. Verzoekster betwist niet dat zij het bewijs diende over te maken dat ze in het verleden ten laste was. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij met de door haar overgemaakte stukken van de Liberale Mutualiteit van 27 maart 2014 en 7 april 2014, wel degelijk heeft bewezen in het verleden ten laste zijn geweest.

2.9. De stukken van de Liberale Mutualiteit van 27 maart 2014 en 7 april 2014 waarvan verzoekster gewag maakt in haar verzoekschrift, bevinden zich in het administratief dossier (stukken 8 en 9). Verzoekster kan deze stukken echter niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat voor wat betreft de verzekeringscategorie “420/460” haar partner bij de Liberale Mutualiteit het hoofdlid is en verzoekster en haar dochter respectievelijk sedert 6 juni 2011 en 20 augustus 2012 “medeverzekerden” zijn en dat haar partner erkend werkonbekwaam is sedert 23 maart 2012 en als 66% invalide wordt beschouwd. Nergens in deze stukken wordt gesteld dat verzoekster ten laste is van haar dochter A., wat verzoekster nochtans conform het gestelde in artikel 52,§2, van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 40 bis,§2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op geldige wijze dient aan te tonen. Verzoekster legt ook nergens in haar zeer beknopte toelichting uit waarom deze stukken een indicatie vormen dat zij ten laste is van haar dochter A. zodat van het stadsbestuur van Antwerpen kon worden verwacht dat het verzoeksters dossier voor verdere appreciatie overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van de verzoekende partij te construeren.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze zijn gericht tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA